

## UZ OVAJ PREVOD

To što u podnaslovu moje analize Hitlerove knjige *Mein Kampf* stoji termin "poetika" ni u kojem slučaju ne znači nakanu nacionalsocijalizam ili druge totalitarne ideologije prikazati bezazlenijima nego što doista jesu, to jest kao obično pjesništvo. Naprotiv, u potpunosti obratno, radilo se o tome da se predoči blizina između jedne u najširem smislu "poetske" imaginacije i razularenog političkog nasilja. Katkad je pri tome i lijepa književnost u užem smislu sukrivac. Politika i poezija se ni u kojem slučaju ne mogu tako jasno razdvojiti kao što to sugerira njihova konvencionalna podijeljenost.

Taj uvid pomjera bavljenje nacionalsocijalizmom u prošireni teorijski horizont. Kao što je već na početku nagoviješteno, postavlja se obuhvatni problem kako grupe, socijalni miljei, partije ili cijela društva *samozamišljanjem* sebi daju oblik te time stvaraju socijalne činjenice. Važna polazišna točka jest ovdje pitanje o organizacijskoj moći i uvjetima uspjeha *kollektivnih pripovijesti* kao najmoćnijeg medija takvog

samozamišljanja. Kako se pripovijeda pripadnost, kako se kulturalne netrpeljivosti proizvode ili učvršćuju pripovjednim polariziranjem, kako se koordiniraju kolektivne percepcije vremena i prostora?

Analizi Hitlerovog *Mein Kampfa* stoga će se u ovome što slijedi pridodati neka razmišljanja preuzeta iz moje knjige *Opća teorija pripovijedanja*. Ona trebaju služiti kao teorijska matrica kako bi se mogli bolje razumjeti pripovjedno modeliranje socijalnih konflikata i način funkcioniranja mitova o zajedničkom porijeklu i povijesnoj misiji.

April, 2019

A. K.